

1576/4039 - عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى أَبِي رَافِعٍ الْيَهُودِيِّ رِجَالًا مِنَ الْأَنْصَارِ، فَأَمَرَ عَلَيْهِمْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَتِيكٍ، وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُؤْذِي رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَيُعِينُ عَلَيْهِ، وَكَانَ فِي حِصْنٍ لَهُ بِأَرْضِ الْحِجَازِ، فَلَمَّا دَتُوا مِنْهُ، وَقَدْ غَرَبَتِ الشَّمْسُ، وَرَاحَ النَّاسُ بِسَرَحِهِمْ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ لِأَصْحَابِهِ: اجْلِسُوا مَكَانَكُمْ، فَإِنِّي مُنْطَلِقٌ، وَمُتَلَطِّفٌ لِلْبَوَابِ، لَعَلِّي أَنْ أَدْخُلَ. فَأَقْبَلَ حَتَّى دَنَا مِنَ الْبَابِ، ثُمَّ تَقَنَّعَ بِتَوْبِهِ كَأَنَّهُ يَفْضِي حَاجَةً، وَقَدْ دَخَلَ النَّاسُ، فَهَتَفَ بِهِ الْبَوَابُ: يَا عَبْدَ اللَّهِ، إِنْ كُنْتَ تُرِيدُ أَنْ تَدْخُلَ فَادْخُلْ، فَإِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُغْلِقَ الْبَابَ، فَدَخَلْتُ فَكَمَنْتُ، فَلَمَّا دَخَلَ النَّاسُ أَغْلَقَ الْبَابَ، ثُمَّ عَلَّقَ الْأَغْلِيقَ عَلَيَّ وَتَدَّى، قَالَ: فَعُمْتُ إِلَى الْأَقَالِيدِ فَأَحَدْتُهَا، فَفَتَحْتُ الْبَابَ، وَكَانَ أَبُو رَافِعٍ يُسَمِّرُ عِنْدَهُ، وَكَانَ فِي عَالِيٍّ لَهُ، فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْهُ أَهْلُ سَمَرِهِ صَعِدْتُ إِلَيْهِ، فَجَعَلْتُ كُلَّمَا فَتَحْتُ بَابًا أَغْلَقْتُ عَلَيَّ مِنْ دَاخِلٍ، قُلْتُ: إِنْ الْقَوْمُ نَذَرُوا بِي لَمْ يَخْلُصُوا إِلَيَّ حَتَّى أَقْتُلَهُ، فَانْتَهَيْتُ إِلَيْهِ، فَإِذَا هُوَ فِي بَيْتٍ مُظْلَمٍ وَسَطَ عِيَالِهِ، لَا أَدْرِي أَيْنَ هُوَ مِنْ الْبَيْتِ، قُلْتُ: يَا أَبَا رَافِعٍ، قَالَ: مَنْ هَذَا؟ فَأَهْوَيْتُ نَحْوَ الصَّوْتِ فَأَضْرِبُهُ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ وَأَنَا دَهْشٌ، فَمَا أَغْنَيْتُ شَيْئًا، وَصَاحَ، فَخَرَجْتُ مِنَ الْبَيْتِ، فَأَمَكْتُ غَيْرَ بَعِيدٍ، ثُمَّ دَخَلْتُ إِلَيْهِ، قُلْتُ: مَا هَذَا الصَّوْتُ يَا أَبَا رَافِعٍ؟ فَقَالَ: لِأَمِّكَ الْوَيْلُ، إِنَّ رَجُلًا فِي الْبَيْتِ ضَرَبَنِي قَبْلَ السَّيْفِ، قَالَ: فَأَضْرِبُهُ ضَرْبَةً أَثْحَنَتْهُ وَلَمْ أَقْتُلْهُ، ثُمَّ وَضَعْتُ ظُبَّةَ السَّيْفِ فِي بَطْنِهِ حَتَّى أَخَذَ فِي ظَهْرِهِ، فَعَرَفْتُ أَنِّي قَتَلْتُهُ، فَجَعَلْتُ أَفْتَحُ الْأَبْوَابَ بَابًا بَابًا، حَتَّى انْتَهَيْتُ إِلَى دَرَجَةٍ لَهُ، فَوَضَعْتُ رِجْلِي، وَأَنَا أَرَى أَنِّي قَدْ انْتَهَيْتُ إِلَى الْأَرْضِ، فَوَقَعْتُ فِي لَيْلَةٍ مُقْمِرَةٍ، فَانْكَسَرَتْ سَاقِي فَعَصَبْتُهَا بِعِمَامَةٍ، ثُمَّ انْطَلَقْتُ حَتَّى جَلَسْتُ عَلَى الْبَابِ، قُلْتُ: لَا أَخْرُجُ اللَّيْلَةَ، حَتَّى أَعْلَمَ أَقْتُلْتُهُ؟ فَلَمَّا صَاحَ الدَّيْكَ قَامَ النَّاعِي عَلَى السُّورِ، فَقَالَ: أَنْعَى أَبَا رَافِعٍ تَاجِرَ أَهْلِ الْحِجَازِ، فَانْطَلَقْتُ إِلَى أَصْحَابِي، قُلْتُ: النَّجَاءُ، فَقَدْ قَتَلَ

اللَّهُ أَبَا رَافِعٍ، فَانْتَهَيْتُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَحَدَّثْتُهُ، فَقَالَ لِي: ابْسُطْ رِجْلَكَ. فَبَسَطْتُ رِجْلِي فَمَسَحَهَا، فَكَأَنَّهَا لَمْ أَشْتَكِهَا قَطُّ.

1576.4039. Баро розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ансорийлардан бир неча кишини яҳудий Абу Рофеънинг олдига юбордилар. Уларга Абдуллоҳ ибн Атикни амир этиб тайинладилар. Абу Рофеъ Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламга озор етказар, у зотнинг зарарларига (бошқаларга) ёрдам берар эди. У ўзининг Ҳижоз еридаги қалъасида яшар эди. Улар унинг олдига яқинлашишганда қуёш ботиб бўлган, одамлар подаларини қайтариб олиб келишган эди. Абдуллоҳ шерикларига: «Жойингизда ўтириб туриб, мен ўзим бориб, эшикбонга ҳийла қилиб кўраман, шояд, кириб кетсам», деди. Юриб бориб, дарвозага яқин келди-да, сўнг худди қазои ҳожат қилаётгандай, кийимига бурканиб олди. Одамлар кириб кетишди. Шунда эшикбон унга: «Эй Аллоҳнинг бандаси! Кирмоқчи бўлсанг, кир, дарвозани ёпмоқчиман», деди.

(Абдуллоҳ айтади) «Мен кирибоқ, яшириниб олдим. Одамлар кириб бўлгач, у дарвозани ёпди-да, лўкидонни қозикқа илиб қўйди. Мен туриб, калитлар томон бордим-да, уларни олиб, дарвозани очдим. Одатда кечки пайт Абу Рофеънинг ҳузурда суҳбатлашиб ўтиришар эди. У болохонасида экан. Суҳбатдошлари кетгач, унинг олдига чиқдим. Ҳар эшикни очганимда, ортимдан (ичкаридан) қулфлаб олар эдим. (Ичимда) «Одамлар мени сезиб қолишса, уни ўлдиргунимча менга ета олишмайди», дер эдим. Унинг олдига етиб бордим. Қарасам, у қоп-қоронғи уйда, аҳли-оиласининг орасида экан. У уйнинг қаерида эканини била олмасдим. Шунда мен: «Эй Абу Рофеъ!» дедим. У: «Ким бу?» деди. Овоз томонга бурилиб, унга қилич урдим. Ўзим ҳам даҳшатга тушиб, ҳеч нарса қила олмай қолдим. У қичқириб юборди. Мен дарҳол уйдан чиқиб кетдим. Сал нари бориб, бироз турдим-да, сўнг унинг олдига қайтиб кириб: «Бу нима овоз, эй Абу Рофеъ?» дедим. У: «Онани бўзлаб қолсин! Уйда биров бор, бироз олдин менга қилич урди», деди. Унга яна зарба берган эдим, жароҳатланди, бироқ ўлмади. Сўнг қилични қорнига санчган эдим, учи белига борди. Шунда уни ўлдирганимни аниқ билдим. Сўнг эшикларни бирма-бир очиб бориб, шотига етиб келдим. Ерга етдим деб ўйлаб, оёғимни қўйган эдим, ойдин кечада йиқилиб тушиб, болдирим синди. Уни саллам билан боғлаб олдим-да, йўлга тушиб, дарвозанинг олдига бориб ўтирдим ва ўзимча: «Уни ўлдирганимни аниқ билмагунимча, бу кеча (бу ердан) чиқмайман», дедим. Ниҳоят, хўроз қичқиргач, ўлим жарчиси девор устида туриб: «Ҳижоз аҳлининг савдогари Абу Рофеънинг ўлимни эълон қиламан!» деб жар солди. Шунда шерикларимнинг олдига бориб, «Қочиб қолинглар! Аллоҳ Абу Рофеъни ўлдирибди!» дедим. Кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига етиб бориб, у зотга (бўлган воқеани)

айтиб бердим. Шунда у зот: «Оёғингни узат», дедилар. Мен оёғимни узатдим. У зот уни силаб қўйдилар. Оёғим умуман оғримагандек бўлиб қолди».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI